Мій перший друже неоцінний!
Я долю теж благословив —
Тоді, як двір мій самотинний,
Що вкрив печальний сніг та іней,
Твій дзвоник милий оживив.
До неба шлю тепер благання,
Щоб голос мій душі твоїй
Утіху дав серед страждання,
Щоб осіяв твоє вигнання
Ліцейський промінь золотий!

1826